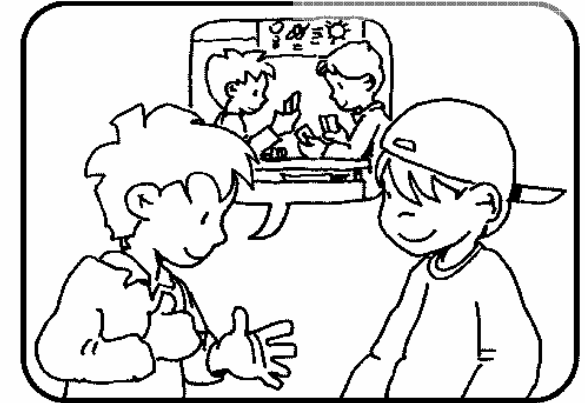
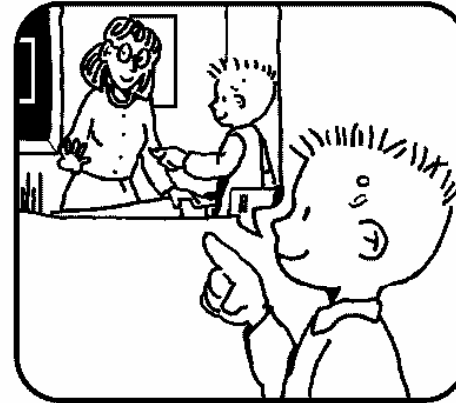
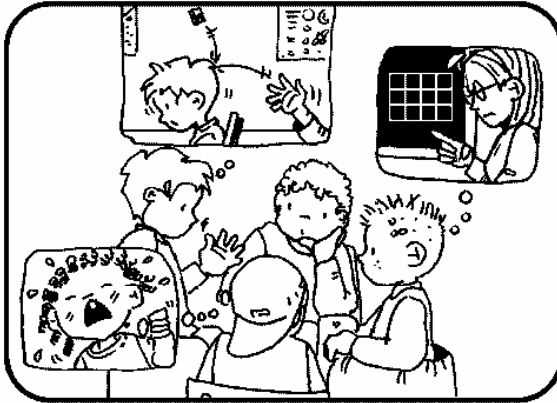

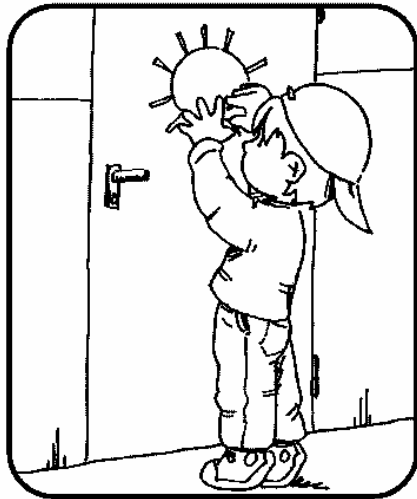
Olaszországból írták nekünk az ottani gen4-ek: Ma dobtunk a kockával és az jött ki, hogy „szeretem az ellenségemet”. Egymásra néztünk: hiszen nekünk nincsenek is ellenségeink. Aztán mégis azt mondtuk: „Hát igen, ellenségeink talán nincsenek, mégis sokan vannak, akiket nehéz elviselni.

Itt van például a szomszéd gyerek, aki állandóan szórakozik velem, vagy a tanárnő, aki nagyon szigorú. A bátyám állandóan elveszi a dolgaimat, a húgom pedig kiállhatatlan és mindenbe beleüti az orrát.

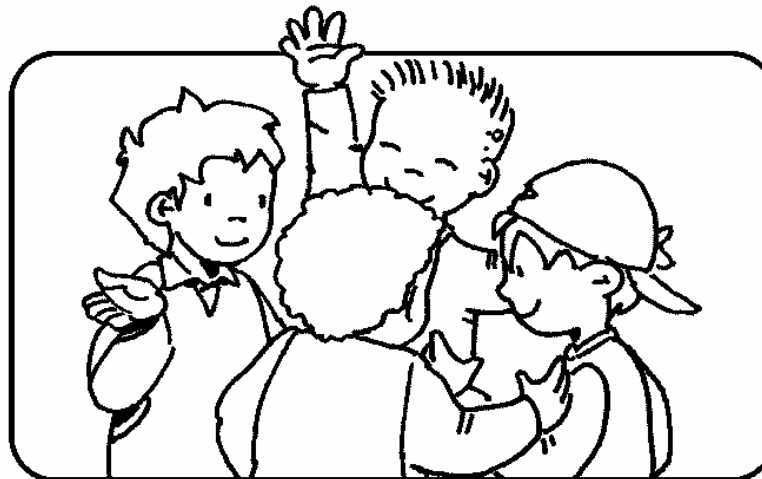

Együtt kértük Jézus segítségét. Íme néhány ötletünk, amire Ő vezetett rá minket: Ha a tanárnő kérdez, azonnal válaszoljak neki.

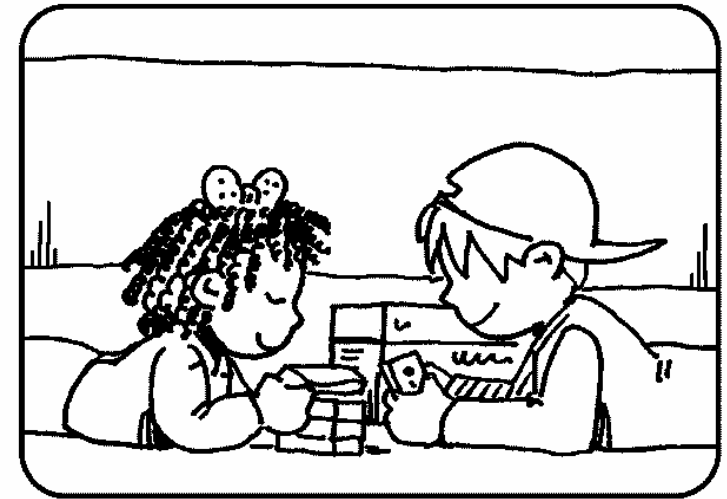
Hívjam meg a szomszéd fiút egy közös játékra. Adjam kölcsön a kerékpáromat a testvéremnek, ha látom hogy az övé elromlott. Este elalvás előtt meséljek egy szép történetet a húgomnak.

Hogy mindig emlékezzünk ezekre a dolgokra, mindannyian rajzoltunk egy napocskát és kiragasztottuk az ágyunk fölé, vagy a szobánk ajtajára.

Nagy várakozással mentünk a következő találkozóra. Kiderült, hogy sok kis csoda történt mindenkivel. A tanárnő például előnyére megváltozott - kedvesebb lett. A szomszéd fiú sem gúnyolódik úgy, mint régen. A bátyám pedig a biciklimért cserébe kölcsön adta a legkedvesebb számítógépes játékát. Csak a húgommal nem sikerültek a dolgok.

Végül találtam egy játékot, ami nagyon tetszett neki, és sokáig játszottunk együtt. Szinte hihetetlen, de kibékültünk egymással. Jézus valóban csodákra képes.